

A kislányt Jeanne-nak hívták. Tíz éves volt és félvér, egy francia prémkereskedő és egy keresztény indián asszony törvényes gyermeke. Immár árva. Édesanyja röviddel a szülés után meghalt. Édesapja nevelte határozott következetességgel és nagy szeretettel. A férfi soha többet nem nősült meg. Veszélyes élet volt az övé. Nem talált olyan nőt, aki felvállalta volna egy árvával együtt. Túl nagy felelősség volt az ellenségektől és vadállatoktól hemzsegő puszták közepén. Jeanne gyermekkorában hamar véget ért. Hat éves korától besegített a háztartásba. Nemsokára teljesen ő viselt gondot rá. Mégsem panaszkodott. Főzni nagyon szeretett. Varrni is. Minden házimunkát művészetnek tartott, még a takarítást is. Ezért tudta élvezni. Apja olvasni, írni is megtanította. Naponta forgatta a Bibliát. Igaz, nem sokat értett belőle. De azzal tisztában volt, hogy a környező csodálatos és vad természet egy művészi alkotás, egy mestermű. Nyilván egy ilyen rendkívüli alkotásnak a leghatalmasabb személy az alkotója. Jeanne minden teremtményt és földrajzi képződményt nagyon egyedinek, mégis jellegzetesnek talált. Tudta, hogy itt a Földön minden múlandó. Az emberi élet része a halál is. Sok ilyen esetet látott. Fagy, háború, nyomor, betegség, emberi ostobaság és kegyetlenség szedték áldozataikat a messzi északon. A tisztas öregkört ott nem ismerték. Jeanne ebbe nőtt bele. Édesapja halála azonban nagyon megviselte. Igazán egyedül maradt. Fehér rokonai messze éltek, Európában. Nem is tudtak róla. Édesapja Franciaországban egy nemesi család tagjaként a hugenottákhoz tartozott. Az üldöztetés elől jött Amerikába, hitéért lemondva rangjáról és az azzal járó összes előjogról és vagyonról. Felvállalta a közrendűség kemény sorsát. Prédikált az indiánok között és megnyerte az egyik törzs főnökét Krisztusnak. Vele együtt megtért a törzs fele. A többi indián azonban ragaszkodott pogány vallásához és elköltözött a főnök falujából. Ide tartozott Jenne anyjának, Julianne-nak rokonsága is. A kislányt apja halála után elvitte nagynénje. A törzs szokásai szerint az árva rokonai családjának tulajdona, cselédje volt. Különösen igaz volt ez a megvetett félvérekre. Anyja nővére tartotta is magát ehhez. Kegyetlenül bánt vele. Egész nap keményen dolgoztatta. Ez még nem volt baj, hisz Jeanne kis gyermek kora óta egyedül viselte apja háztartásának terhét. Hanem a verések; A nagynéni dühében még a Bibliát is elégette, annyira gyűlölte a kereszténységet. A gyáva ember vallásának tartotta, Jézust pedig gyengének. Jeanne sokszor nem kapott enni. Ha a nagynéni elégedetlen volt a munkájával, akkor éhezettette. Ha mégis adott neki enni, akkor abból, amit a kutyaéknak és a malacoknak löktek oda. A néni két nagy fia sem volt irgalmasabb hozzá. Ha szerét tehették, kegyetlenkedtek vele, kínozták, basáskodtak rajta, otromba tréfákkal szórakoztatva magukat és barátait. Jeanne rongyokban járt, télvíz idején lyukas, kinőtt mokaszinban. Unokatestvérei lusták, részegesek voltak. Ha megtehették, a férfimunkák javarészét is vele végeztették el. Egyszer azonban egyikőjük egy asszonnal tért haza.

- Öltözz, te béka! rántotta fel az éjszaka közepén a földön heverő rongyokról Jeanne-t. Mától kezdve nincs rád szükségünk! Nem zabáltatunk többé! Menj, amerre láatsz! Keresd meg az apád rokonságát vagy dögölj meg! Bánom is én. Itt nem maradhatsz többet!

Jeanne-nak nem sok ideje volt arra, hogy szedelőzködjön. Útravaló nélkül kidobták a téli éjszaka közepén a prérire. Először, mint minden nap, hálákat adva az Úrnak, imádkozott nagynénje családjának megtéréséért. Aztán tanácsot kért Istentől, mit tegyen. Hamar megérlelődött szívében az elhatározás, hogy elmegy a városba. Nagy békessége volt efelől. Feltekintett a csillagokra és betájolta a nyugati irányt. Nem sokszor járt a felhések falujában, de a gyülekezeti házban tartott istentiszteletekre elég jól emlékezett. Ott mindenki ismerte és tisztelte az édesapját. Senki sem firtatta rajta a származását. Mindig szeretet vette körül. Vágyódott a gyülekezetbe. Elindult. Hevenyészett ruhácskája kezdetben még tartotta valahogy teste melegét, de aztán fokozatosan átadta helyét a préri csontig hatoló hidegének. Jeanne ujjai úgy fájtak, hogy ordítani tudott volna. Könnyei folytak a maró fagytól. Végtagjai egyre inkább elgémberedtek. Nem akartak engedelmeskedni. Fogait összeszorítva, makacsul vonult előre a város felé a metsző pusztai szélben. Hirtelen elfáradt. Kétségbeesett.

-Istenem, hol vagy? Segíts! kulcsolta össze fagyott ujjait dacolva a végtelen fájdalommal, amit ez a mozdulat okozott neki.

Ekkor körülnézett. Döbbenet vette észre, hogy vadállatok szállingóznak egy irányba a város felé, mintha hívná őket valaki. Mintha összebeszéltek volna. Az éjszaka világosabbnak tűnt. Még a hó is világitott. A vadak nem bántották Jeanne-t sőt utat tapostak előtte a térdig érő hóban! Hang nélkül vonultak. A kislány félelem nélkül követte őket. Nem gondolt semmi másra csak arra, hogy elérje a várost. Tudta, hogy ott várnak rá. Hajnalban feltűntek a fehér emberek házainak körvonalai a szemhatáron. Az állatok megálltak és mintha búcsúznának biccentettek Jeanne felé, amint elment köztük. A lány odaért a város határához. Végigbotladozott a hevenyészett, egyemeletes faházakkal határolt főutcán. Még egy lélek sem mutatkozott kint. Minden csendes volt. Egyszer csak megpillantott valami ismerős dolgot. A kereszt volt az egy magas ház tetején! Jeanne még sohasem látott katolikus templomot, de tudta, hogy az is Isten háza. Utolsó erejét összeszedve sántikált a templomajtó felé. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire odaért. Nem gondolkodott, lenyomta a kilincset. Isten háza mindenki előtt nyitva volt a nap minden órájában, befogadva az idegeneket, menekülteket, átutazókat nemre, korra, származásra való tekintet nélkül. Jeanne beesett az ajtón. Nagyon szomjas volt. A falon egy kő

tálban megpillantotta a vizet. Még sohasem látott szenteltvíztartót. Inni akart. Föléje hajolt és belenézett. Szívét a szeretet és a hála melegsége öntötte el. Könnyei eleredtek. Tudta, hogy megmenekült. A halovány gyertyafénynél Jézus arca nézett vissza rá a víztükörből.

Forrás: www.keresztenydalok.hu